

Arrest

**nr. 339 521 van 15 januari 2026
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. RAHOU.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Angolese nationaliteit te hebben ten zijn geboren op (...) februari 1986.

1.2. Verzoekster dient op 6 december 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 28 juli 2025 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 augustus 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u staatsburger van Angola en behoort tot de Bakongo bevolkingsgroep. U bent geboren in Luvaka, behorende tot M'banza Kongo, maar woonde samen met uw echtgenoot, F.G. en jullie drie dochters, D.G.A.J. (...), M.G.R.F. (...) en D.G.A.F. (...), in Luanda. In de zomer van 2022 werd u weduwe. Na één jaar rouwperiode kwamen in juni 2023, leden van uw schoonfamilie bij u thuis om u te vertellen dat ze verwachtten dat u met de jongere broer van uw echtgenoot, P.G., zou huwen ten einde de eigendommen van uw overleden echtgenoot in de familie te houden. U weigerde en verwittigde uw familie, die eveneens niet achter dit idee stond. Twee weken na het bezoek van uw schoonfamilie, werden u en uw dochters door uw schoonfamilie op straat gezet als straf omdat u niet inging op hun eisen. Daar uw schoonmoeder meteen na het overlijden van uw echtgenoot alle eigendomsaktes en het testament van uw echtgenoot uit een lade in uw woning had laten halen, had u niets meer in handen. U ging bij uw burens logeren en deed aangifte bij de rechtbank in Luanda. U hoorde er echter dat uw schoonfamilie niet wilde ingaan op hun convocatie en werd aangeraden om een zaak bij de rechtbank van M'banza Kongo op te starten, de woonplaats van uw schoonfamilie. Even later reisde u samen met de pastor van uw kerk naar M'banza Kongo waar u bij de rechtbank ging melden wat u was overkomen. Er werd u een datum van afspraak gegeven en aangeraden een advocaat onder de arm te nemen. Op de dag van de zitting kon u echter niet aanwezig zijn omdat uw dochter Julia Acacia werd opgenomen in het ziekenhuis. Men legde u uit dat de zitting werd uitgesteld en u op een nieuwe datum diende te wachten. Intussen werd u bij uw burens bedreigd door uw schoonfamilie die u uitschold. U verhuisde daarop naar een vriend van uw overleden echtgenoot, M. D.S.. In de maanden dat u bij hem en zijn gezin inwoonde kwamen twee keer bandieten langs die naar u vroegen. De echtgenote van M. werd door hen mishandeld wanneer ze hen zei dat u op dat moment niet aanwezig was. Eén van de bandieten bleek een man die uw echtgenoot vroeger kende. Hij vertelde aan de echtgenote van M. dat uw schoonfamilie hen had betaald om u te doden. M. besloot daarop om voor u een reis naar Europa te regelen. Hij regelde voor u en uw dochters paspoorten waarna u op 3 december 2024, begeleid door een zekere J., een witte man en kennis van M., een vlucht nam naar een voor u onbekend land. Eens geland namen jullie een vlucht naar België waar u op 4 december 2024 toekwam. J. toont waar u naartoe moest om asiel te vragen en nam jullie reispassen mee. Op 6 december 2024 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. U vreest bij een terugkeer naar Angola door uw schoonfamilie te worden omgebracht omdat u had geweigerd met uw schoonbroer te huwen en ze u uit uw woonst hadden verjaagd. Ook wil u in België medische zorg voor twee van uw drie dochters. Uw dochter J.A. lijdt immers aan sikkelcelanemie en uw dochter A.F. lijdt aan astma. U vreest immers dat er voor uw dochters geen medische opvolging en behandeling bestaat in Angola.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw Angolese identiteitskaart, de identiteitskaart van u overleden echtgenoot, de geboorteaktes van uw drie dochters, fotoprints betreffende het auto-ongeluk van uw echtgenoot en attesten m.b.t. zijn overlijden, fotoprints van de begrafenisceremonie van uw echtgenoot en een afbeelding van uw woonst, fotoprints van uw schoonbroer P.G. en de winkel van uw overleden echtgenoot, medische dossiers uit België van uw dochter A.J. en uw dochter A.F..

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uit vaststellingen op het Commissariaat-generaal (CGVS) blijkt immers dat u kampt met hoofdpijn (zie verklaringen DVZ d.d. 17/06/2025, vraag 29 en notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 28/07/2025 –verder “notities CGVS”, p.2). Er werd u dan ook gevraagd of u in staat was om tijdens uw persoonlijk onderhoud uw protection officer te woord kon staan. U antwoordde daarop bevestigend en gaf aan dat u paracetamol had genomen (notities CGVS, p.2). Er werd u dan ook gewezen op de mogelijkheid om een pauze te vragen indien u zich niet meer goed voelde of wanneer er zich één of ander probleem voordeed (notities CGVS, p.2). Om 10u32 werd u een langere pauze geboden. Na de pauze, om 10u53, gaf u uw akkoord om het gesprek verder te zetten (notities CGVS, p.20). U maakte doorheen uw persoonlijk onderhoud zelf geen gewag van specifieke gezondheidsklachten. Wanneer u het rond 11u20 even moeilijk kreeg bij een vraag over het overlijden van uw echtgenoot en de houding van uw schoonfamilie ten aanzien van u, werd u gevraagd of u nog wel verder kon spreken. Ook werd u een pauze aangeboden om even tot u zelf te komen. U verliet daarop even het gehoorlokaal (notities CGVS, p.26). Nadat u terugkeerde naar het gehoorlokaal rond 11u30 werd u gevraagd hoe het met u ging en of u het persoonlijk onderhoud nog kon verder zetten. U gaf aan dat u in orde was en dat het gesprek kon verder gezet worden (notities CGVS, p.27). U vroeg in de loop van het onderhoud verder niet om een pauze. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u de Angolese nationaliteit bezit en dat u uw schoonfamilie vreest, die u uit uw woonst zette en zich de eigendommen van wijlen uw echtgenoot zich toe-eigende en u wilde dwingen tot een huwelijk met zijn jongere broer, ten einde de eigendommen in de familie te houden. Verder gaf u aan dat uw ene dochter aan sikkelcelanemie lijdt en uw andere dochter aan astma. Beide aandoeningen werden in Angola vastgesteld. U vreest dat er voor uw dochters in Angola geen behandeling mogelijk is (notities CGVS, p. 5,23).

-Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt aangaande uw reisweg vanuit Angola naar België. Zo beweerde u nooit over een eigen paspoort te hebben beschikt en vertelde dat de paspoorten die u en uw drie dochters gebruikten om naar België te komen door uw vriend M. waren geregeld. Hoeveel M. dan wel betaalde voor deze voor u geregelde reis kon u echter niet melden (notities CGVS, p.15,16,20). U stelde verder dat de paspoorten die u en uw dochters gebruikten een rode kleur hadden. Gevraagd van welk land deze paspoorten waren en onder welke nationaliteit jullie dan welke reisden, bleef u een antwoord schuldig. Gepolst welke namen er in jullie paspoorten dan wel stonden, verklaarde u dat niet te hebben geweten. Ook was uw uitleg wiens foto er dan wel in uw paspoort stond inconsistent. Waar u bij de DVZ nog vertelde dat het paspoort niet op uw naam was en er een foto van een andere persoon instond die op u leek (zie verklaringen DVZ d.d. 17/06/2025, vraag 25), verklaarde u op het CGVS dat u geen enkel idee had van de gebruikte naam en andere identiteitsgegevens in dat paspoort, noch of uw eigen foto erin stond of dat van een ander, daar u nooit de binnenkant van uw paspoort, noch die van de paspoorten van uw dochters had bekeken/ gezien (notitie CGVS, p.16,17). Daar uw hele reis en uw documenten werden geregeld door uw vriend M., die zijn kennis, J., aanstelde om u en uw dochters tot België te begeleiden, is het niet overtuigend dat ze u niet zouden hebben voorbereid op deze reis en u nooit enige informatie zouden hebben gegeven over de door u gebruikte reisdocumenten. Het is bovendien niet aannemelijk dat de persoon die u begeleidde, een man die u enkel als "J." kent maar van wie u verder niets weet behalve dat hij een "witte man" was, u evenmin van dergelijke informatie voorhand zou hebben voorzien, evenals u te hebben ingelicht over zijn volledige officiële naam, daar hij u persoonlijk begeleidde op jullie reis terwijl hij jullie paspoorten bijhield en gelet het risico dat hij hierdoor liep om tegen de lamp te lopen en als mensensmokkelaar te worden opgepakt bij een eventuele ondervraging op de luchthaven naar jullie band en reisdoel (notities CGVS, p.18). Hierop gewezen en gevraagd om eerlijke antwoorden te geven over uw reisroute, bleef u beweren dat u de waarheid sprak (notities CGVS, p.18,19). Gelet bovenstaande vaststellingen laat u dan ook duidelijk na uw volledige medewerking te geven, wat nochtans kan worden verwacht van een verzoeker om internationale bescherming. Het doet dan ook vermoeden dat u uw paspoort als deze van uw kinderen achterhoudt omdat er mogelijks informatie voorhanden is -zoals inen uitreisstempels en mogelijke visa- die niet strookt met uw verklaringen en het beeld dat u van zichzelf ophangt. Uw algemene geloofwaardigheid komt hiermee op de helling te staan.

-Ten tweede bent u er ook niet in geslaagd om een eerlijk beeld te geven van uw persoonlijke levenssituatie in Angola. Waar u bij de DVZ vertelde dat u geen onderwijs had genoten in uw land van herkomst en u op het CGVS na een vraag naar uw opleidingsgraad aanvankelijk liet uitschijnen dat u zelfs geen lager onderwijs had gevolgd (zie verklaringen DVZ d.d. 17/06/2025, vraag 11 en notities CGVS, p.9), gaf u er vervolgens aan toch vijf jaar basisonderwijs te hebben gevolgd (notities CGVS, p.10). Deze door u opgegeven informatie strookt echter niet met gevonden informatie op uw publieke facebookaccount op naam van F.D.M. en die uw foto's bevat (notities CGVS, p.12). Daarop geeft u immers aan universitaire studies te hebben gevolgd, wat maakt dat u een hoogopgeleide vrouw blijkt te zijn die bovendien een zelfstandige carrière erop nahield (zie: ... en notities CGVS, p. 9). Het doet dan ook vermoeden dat u zich in het kader van uw asielprocedure bewust een bepaald profiel aanmeet waarmee u een bijkomend teneur geeft aan uw asielaars. Er werd u nochtans duidelijk gemeld dat u een correct beeld diende te geven over uw levenssituatie voor uw komst naar Europa (notities CGVS, p.3).

Uit dezelfde informatie op uw publieke facebookaccount blijkt overigens dat P.G. nog steeds als uw vriend staat gekoppeld. Dat het zeker om uw schoonbroer P. gaat kan bijkomend worden afgeleid uit het facebookaccount van wijlen uw echtgenoot F., waar deze zelfde persoon ook als vriend staat gelinkt. Van iemand die beweert dat haar leven door haar schoonfamilie werd bedreigd en onder druk werd gezet om te huwen met P.G., een man die zich uw woonst had toegeëigend en u met uw kinderen op straat had gezet, is een dergelijke houding maar moeilijk te vatten. Men zou immers verwachten dat u zo snel mogelijk alle linken met uw schoonfamilie verbreekt ten einde u zelf veilig te stellen (zie ...). Hierbij dient overigens te worden bemerkt dat het uitermate merkwaardig is dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud twee fotoprints neerlegt (zie document 7 in de groene map) stellende dat de afgebeelde persoon uw schoonbroer P.G. zou zijn. Echter blijkt het uiterlijk van deze persoon eerder overeen te komen met een zekere M.M. VII. Deze man is op uw facebookaccount immers samen met u afgebeeld op een koer bij een woning die sprekend lijkt op de

afbeelding die u neerlegde en aangaf dat het om uw woonst gaat (...). Uit informatie op het publieke facebookaccount van M.M. VII blijkt overigens dat hij enige tijd in de zaak van uw echtgenoot, F.G., te werk was gesteld (...). Waarom u een afbeelding van een voormalige medewerker in de winkel van wijlen uw echtgenoot voor uw schoonbroer wil laten doorgaan, is dan ook een raadsel.

Van de door u beweerde problemen met uw schoonfamilie –die u uit uw woning zette en u wilde dwingen in een huwelijk met uw schoonbroer- legde u verder geen enkel begin van bewijs neer. U gaf nochtans aan met de hulp van een advocaat uw zaak bij twee rechtbanken aanhangig te hebben gemaakt. Er werd u dan ook voorgesteld om wat bewijsstukken van uw zaak tegen uw schoonfamilie over te maken aan het CGVS als bewijs van uw geopperde problemen. U maakte echter tot op vandaag niets over, noch gaf u enige uitleg voor het ontbreken ervan.

Wat er ook van zij, de door u aangehaalde problemen met uw schoonfamilie, zijn feiten van louter intrafamiliale/ interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard. U heeft vooreerst in dit verband helemaal niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onmogelijk zou zijn geweest om de acties van uw schoonfamilie tegen u bij de aanwezige autoriteiten, met name de politie, aan te kaarten. Gevraagd of u ooit aangifte deed tegen hun agressie –met name stelen van eigendomsaktes, ontvreemden van het testament van uw echtgenoot, u uit uw huis zetten omdat u weigert uw schoonbroer te huwen, u bedreigen en mensen betalen om u te doden, uw kennis mishandelen- stelde u dit niet te hebben gedaan (notities CGVS, p.26,27,28,31,35,38). Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat deze eerst alle bestaande middelen van bescherming in zijn/haar eigen land uitput alvorens het land te verlaten en elders om internationale bescherming te vragen. Uw uitleg, geen aangifte tegen de agressie van uw schoonfamilie te hebben gedaan omdat de politie corrupt is en u wist dat ze niets zouden doen (notities CGVS, p. 38) –u haalde als voorbeeld aan dat u na een overval bij u thuis in 2002 na een klacht de daders nooit werden gevonden en u daarom vond dat in uw land er geen justitie was (notities CGVS, p.39)-, is niet afdoende voor uw nalaten. Uit uw uitleg blijkt immers dat de daders die u in 2002 hadden overvallen gemaskerde onbekenden waren, terwijl uw voorgehouden actuele problemen met uw schoonfamilie wel over mensen gaat die u bij de autoriteiten met naam en adres zou kunnen opgeven (notities CGVS, p.39). Overigens stelde u zelf uitdrukkelijk dat u uw recht wel zou kunnen halen, maar dat dit een proces van lange duur zou worden (notities CGVS, p.35). Uit uw verklaringen blijkt verder ook dat u nooit problemen kende met uw autoriteiten (notities CGVS, p.23). Evenmin toont u aan dat het voor u onmogelijk zou zijn om u aan een gedwongen huwelijk met een jongere broer van uw echtgenoot te onttrekken. Hoewel u laat uitschijnen dat het huwen met een jongere schoonbroer na het overlijden van een echtgenoot tot een traditie van uw schoonfamilie lijkt te behoren, blijkt uit uw verdere uitleg dat deze theorie niet opgaat. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw schoonmoeder na het overlijden van de vader van wijlen uw echtgenoot wel is hertrouwd maar niet met haar schoonbroer (notities CGVS, p.24). Ook uw familie bleek niet opgezet met deze zogezegde traditie die ze zelf niet kenden. Bovendien vertelde u dat uw geloofsgemeenschap – waarvan de pastor zelf tot de familie van uw echtgenoot behoorde- tegen dergelijke verbintenissen was (notities CGVS, p.23,25,26,29,36). Waar u stelde dat u in de rouwperiode niet meer werkte en u door uw schoonfamilie liet onderhouden, kan verder niet worden ingezien, waarom het voor u niet mogelijk zou zijn om –eens u met uw schoonfamilie breekt- opnieuw uw zakelijk netwerk aan te spreken en uw werk verder te zetten (notities CGVS, p.21,22)

-Ten derde, betreffende de door u aangehaalde gezondheidsproblemen van uw dochters J.A. en A.F., dient te worden vastgesteld dat hun aandoening, zijnde sikkelcelanemie en astma, reeds in Angola werd vastgesteld. U legde ter staving van hun gezondheidstoestand medische dossiers neer die in België werden opgesteld na medische onderzoeken (zie documenten 6 en 11 in de groene map). U zou voor J.A. naar verschillende ziekenhuizen zijn geweest waar onderzoeken werden verricht en uw dochter medicatie voorgeschreven hebben gekregen. Ook uw dochter A.F. kreeg medicatie voor haar astma (notities CGVS, pp.39-41). Uw opmerking dat in Angola geen medische zorg is voor uw kinderen is dan ook louter hypothetisch te noemen. Gevraagd welke behandeling J.A. dan nodig had –en men volgens u haar deze niet in Angola zou kunnen geven- stelde u dit niet te weten (notities CGVS, p.40). Nagegaan of u in Angola had gezocht naar een ziekenhuis waar men patiënten met sikkelcelanemie behandelt stelde u dit ook niet te hebben gedaan (notities CGVS, p.40). Er rest zodoende de vaststelling dat u in dit verband niet aantoonde dat het voor u (in de toekomst) onmogelijk zou zijn om uw dochters verder te laten opvolgen in uw land van herkomst. Hoewel het CGVS niet ontkent dat in vele landen in Afrika –ook Angola- lange wachttijden zijn voor en tekorten zijn aan bepaalde specialisten, blijkt uit beschikbare informatie toegevoegd in uw administratieve dossier alsnog dat in Angola degelijke gezondheidszorg voorhanden is en aandoeningen zoals sikkelcelanemie worden bestudeerd en medisch opgevolgd, zeker in de hoofdstad Luanda waar talrijke ziekenhuizen voorhanden zijn. Aangaande de gezondheidsproblemen van zowel J.A. als A.F., dient dan ook volledigheidshalve te worden opgemerkt dat deze niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische elementen u een machtiging tot verblijf dient te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Andere motieven waarom u en uw drie dochters naar Angola niet zouden kunnen terugkeren stelde u niet te hebben (notities CGVS, p.23,41,42).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet zonder meer weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van vrees voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw identiteitskaart en de identiteitskaart van wijlen uw echtgenoot bevat louter jullie identiteitsgegevens en nationaliteit (zie documenten 1 en 2 in de groene map), die hier niet ter discussie staan. Hetzelfde kan worden gezegd over de inhoud van de drie geboorteaktes van uw dochters (zie documenten 9 en 10 in de groene map). Evenmin staat het overlijden van de vader van uw drie dochter ter discussie, noch zijn doodsoorzaak, zoals aangegeven in de documenten betreffende zijn overlijden en fotoprints van zijn ongeluk (zie documenten 3,4,5 in de groene map). Het CGVS heeft ook geen reden om te twijfelen aan het beroep van uw overleden partner, met name dat hij de eigenaar was van een winkel die zijn naam draagt, waarvan u een fotoprint neerlegt (zie document 8 in de groene map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een eerste en tweede middel een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 49/3 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4.1. van de Richtlijn 2011/95/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte bepalingen en beginselen, verstrekt verzoekster volgende concrete toelichting bij haar middelen:

“a. Geloofwaardigheid van de reisroute en reisdocumenten

Het CGVS verwijt verzoekster tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over de gebruikte paspoorten en de reis naar België. • Ten onrechte legt het CGVS de bewijslast volledig bij verzoekster. Artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn (2011/95/EU) bepaalt dat asielinstanties zelf een onderzoeksplicht hebben 5 en dat verklaringen van verzoekers niet automatisch ongeloofwaardig mogen worden geacht wanneer zij geen documenten kunnen voorleggen. • Vluchtelingen zijn vaak afhankelijk van derden en smokkelaars om te kunnen ontsnappen; het ontbreken van kennis over reisdocumenten is geen teken van leugenachtigheid maar een typisch kenmerk van georganiseerde uitreizen (zie o.a. RvV, nr. 263.943 van 13.06.2022). • Het CGVS miskent dat verzoekster consistent is gebleven in haar kernverklaringen: zij heeft steeds bevestigd dat een kennis, M., en diens contact, J., de reis hebben geregeld en dat zij zelf nooit inzage had in de paspoorten. Dit argument kan de globale geloofwaardigheid dus niet ondermijnen. Het ontbreken van kennis over reisdocumenten is een typisch kenmerk van vluchtelingen die afhankelijk zijn van smokkelaars. Dit kan de geloofwaardigheid van het hele relaas niet ondermijnen en het CGVS heeft hier zijn onderzoeksplicht geschonden.

b. Verklaringen over opleidingsniveau en Facebook-informatie

Het CGVS verwijst naar tegenstrijdigheden over genoten onderwijs en baseert zich op een Facebook-profiel van verzoekster waar zogezegd universitaire studies vermeld staan. • Het CGVS overschrijdt zijn onderzoeksbevoegdheid. Rechtspraak van de RvV (bv. nr. 275.331 van 07.12.2022) stelt dat informatie uit sociale media uiterst voorzichtig moet worden beoordeeld en niet doorslaggevend mag zijn zonder verificatie.

• Het verschil tussen basisonderwijs en universiteit kan verklaard worden door fouten of automatische vermeldingen op sociale media; het CGVS heeft nagelaten verzoekster hiermee tijdens het gehoor te confronteren en dus haar recht van verdediging geschonden. • Zelfs al zou verzoekster hoger onderwijs hebben genoten, dit heeft geen enkel relevant verband met haar vrees voor vervolging. Het CGVS gebruikt hier een vermeende “profiel-tegenspraak” om haar hele relaas te ondermijnen, wat disproportioneel is. De verwijzing naar een Facebook-profiel is onvoldoende betrouwbaar en niet doorslaggevend. Eventuele tegenstrijdigheden doen geen afbreuk aan de kern van het asielrelaas en kunnen de geloofwaardigheid niet aantasten.

c. Aard van de problemen met de schoonfamilie en bescherming door de autoriteiten

Het CGVS stelt dat de problemen louter “intrafamiliaal” zijn en dat verzoekster geen beroep heeft gedaan op de politie. • Volgens vaste rechtspraak (HvJ EU, Elgafaji, C-465/07; RvV nr. 229.445 van 19.02.2020) kan vervolging ook uitgaan van niet-statelijke actoren wanneer de staat geen effectieve bescherming biedt. • Het CGVS minimaliseert de context: verzoekster werd met haar kinderen op straat gezet, bedreigd en er werd zelfs een huurmoordenaar betaald. Dit overstijgt een louter familiegeschil en valt onder de gronden van het Vluchtelingenverdrag (vervolging wegens sociale positie, geslacht en familiale banden). • Het feit dat verzoekster geen klacht indiende kan niet tegen haar worden gebruikt: zij gaf gemotiveerd aan dat de politie corrupt is en in het verleden (2002) al geen hulp bood. De RvV heeft herhaaldelijk geoordeeld dat niet-naleving van de aangifteplicht niet mag leiden tot automatische ongeloofwaardigheid, zeker niet wanneer de vrees voor inefficiëntie en corruptie in lijn ligt met landenrapporten (zie RvV nr. 256.882 van 17.11.2021). De bedreigingen en uitzetting door de schoonfamilie overstijgen een familiaal conflict en vormen vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Dat verzoekster geen klacht indiende bij de corrupte politie kan haar niet worden tegengeworpen; de staat biedt geen effectieve bescherming.

d. Medische problemen van de dochters

Het CGVS stelt dat de aandoeningen (sikkelcelanemie en astma) reeds in Angola zijn vastgesteld en dat er medische zorg beschikbaar is. • Het CGVS miskent de individuele kwetsbaarheid van het gezin. De RvV benadrukt dat bij kinderen en zieken de zorgcontinuïteit en de feitelijke toegang tot gezondheidszorg doorslaggevend zijn, niet enkel het bestaan van theoretische voorzieningen (RvV nr. 273.541 van 21.11.2022). • Verzoekster heeft aangetoond dat haar dochter met sikkelcelanemie frequente opvolging nodig heeft. Het CGVS heeft nagelaten te onderzoeken of dergelijke gespecialiseerde zorg reëel toegankelijk is in Angola, met name gezien de economische en sociale positie van verzoekster na verlies van woonst en netwerk. • Door dit element louter te verwijzen naar artikel 9ter (medische regularisatie) onttrekt het CGVS zich aan zijn onderzoeksplicht in asielzaken. Het EHRM (Paposhvili t. België, nr. 41738/10) heeft duidelijk gemaakt dat ernstige medische risico's ook onder artikel 3 EVRM vallen en dus in de beoordeling van subsidiaire bescherming moeten worden meegenomen. Het CGVS reduceert de ernstige medische noden van de kinderen tot een theoretische toegang tot zorg. De feitelijke onmogelijkheid om in Angola de vereiste zorg te bekomen brengt een reëel risico op ernstige schade mee, zodat subsidiaire bescherming gerechtvaardigd is.

d. Conclusie

Er kan geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing onjuist is en tevens onvolledig gemotiveerd. Verweerder blijft maar beweren dat het verhaal van verzoekster onaannemelijk is zonder werkelijk aan te tonen waarom dit zo is. Verweerder kan niet aan ‘cherry picking’ doen en de hand van enkele elementen de geloofwaardigheid van verzoekster trachten te ondermijnen. Het CGVS geeft aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl de verklaringen van verzoekster duidelijk zijn en wijzen op een risico op vervolging. Zoals hierboven uiteengezet, zijn de motieven om te besluiten dat verzoekster een ernstige vrees voor vervolging kent, overtuigend. Verweerder zoekt spijkers op laag water, geeft verzoekster absoluut niet het voordeel van de twijfel en kiest steeds voor de meest negatieve interpretatie. Verzoekster heeft nochtans duidelijke verklaringen afgelegd over de bedreigingen die zij diende te ondergaan. Verweerder heeft dan ook nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren. Het persoonlijk onderhoud van verzoekster is op geen enkel punt diepgaand. Verweerder diende verder door te vragen zodat verzoekster eventuele onduidelijkheden kon uitklaren. Het feit dat verweerder over een appreciatiemarge beschikt kan haar niet van haar onderzoekplicht ontslaan. Verzoekster is tot het uiterste gegaan in haar medewerkingsplicht en heeft alle vragen inhoudelijk beantwoord alsook getracht keer op keer te verklaren waarom zij niet op de hoogte is van bepaalde details. Doch slaagt verweerder er in om zijn asielverhaal van tafel te vegen door het geven van slechts vijf zeer vage argumenten die neergepend werden op amper twee pagina's. De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

(...)

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet bepaalt: (...) Het CGVS heeft in bestreden beslissing nagelaten op een zorgvuldige manier te onderzoeken of er effectief dient te worden over gegaan tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Evenwel komt hij tot de conclusie dat verzoekster niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Nochtans schrijft art. 49/3 Vw. voor dat er naast een onderzoek naar de vluchtelingenstatus een onderzoek naar de mogelijke subsidiaire bescherming moet plaatsvinden. Gezien verzoekster heeft verklaard dat zij een risico loopt op de dood, dient het CGVS op zijn minst een daadwerkelijk onderzoek te ondernemen of om te kunnen beoordelen of er effectief een dergelijk risico bestaat in haar regio. Bovendien werd er onvoldoende nagegaan of er gronden bestaan om aan te nemen

dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c, namelijk een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Dit onderzoek zou immers hebben aangetoond dat er wel degelijke gronden zijn om de subsidiaire bescherming aan verzoekster toe te kennen.”

3. Aanvullende nota's

Verzoekster maakt op 3 december 2025, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarbij zij een psychologisch attest voegt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de

gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.6. De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoekster in haar verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor *“gedeelde bewijslast”*, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen.

4.7. Wat betreft de bijzondere steunmaatregelen, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uit vaststellingen op het Commissariaat-generaal (CGVS) blijkt immers dat u kampt met hoofdpijn (zie verklaringen DVZ d.d. 17/06/2025, vraag 29 en notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 28/07/2025 –verder “notities CGVS”, p.2). Er werd u dan ook gevraagd of u in staat was om tijdens uw persoonlijk onderhoud uw protection officer te woord kon staan. U antwoordde daarop bevestigend en gaf aan dat u paracetamol had genomen (notities CGVS, p.2). Er werd u dan ook gewezen op de mogelijkheid om een pauze te vragen indien u zich niet meer goed voelde of wanneer er zich één of ander probleem voordeed (notities CGVS, p.2). Om 10u32 werd u een langere pauze geboden. Na de pauze, om 10u53, gaf u uw akkoord om het gesprek verder te zetten (notities CGVS, p.20). U maakte doorheen uw persoonlijk onderhoud zelf geen gewag van specifieke gezondheidsklachten. Wanneer u het rond 11u20 even moeilijk kreeg bij een vraag over het overlijden van uw echtgenoot en de houding van uw schoonfamilie ten aanzien van u, werd u gevraagd of u nog wel verder kon spreken. Ook werd u een pauze aangeboden om even tot u zelf te komen. U verliet daarop even het gehoorlokaal (notities CGVS, p.26). Nadat u terugkeerde naar het gehoorlokaal rond 11u30 werd u gevraagd hoe het met u ging en of u het persoonlijk onderhoud nog kon verder zetten. U gaf aan dat u in orde was en dat het gesprek kon verder gezet worden (notities CGVS, p.27). U vroeg in de loop van het onderhoud verder niet om een pauze. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”* Verzoekster laat deze beoordeling onbesproken en brengt derhalve ook geen elementen aan die hier een ander licht op werpen. Ook het bij aanvullende nota overgemaakte psychologisch attest doet hier niet anders over oordelen. Er wordt in het psychologisch attest – waarin wordt aangegeven dat verzoekster op 6 en 20 november 2025 een consultatie had en dat de behandelende psychologe nog niet voldoende tijd heeft gehad om verzoeksters gehele historiek uit te vouwen – enkel gewag gemaakt van symptomen gelinkt aan een angst- en depressieve stoornis, zonder dat evenwel concreet wordt aangegeven dat verzoekster hierdoor niet in staat was of is om volwaardig deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming, noch dat er zich bijkomende steunmaatregelen opdroegen.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoekster verklaart haar herkomstland te hebben verlaten vanwege een vrees voor haar schoonfamilie, die – na de dood van verzoeksters echtgenoot – wilden dat verzoekster zou huwen met haar schoonbroer, teneinde de eigendommen in de familie te houden. Verder wijst zij op de gezondheidstoestand van haar kinderen. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoekster niet wordt betwist.

5.1.2. Verzoekster heeft naar aanleiding van haar aanvullende nota een psychologisch verslag overgemaakt van 20 november 2025, waaruit blijkt dat zij op 6 en 20 november 2025 een consultatie had bij een psychologe. In het attest wordt aangegeven dat verzoekster symptomen vertoont van een angstige en depressieve stoornis, gelinkt aan een complex rouwproces en bedreigende gebeurtenissen volgend op het overlijden van haar echtgenoot. Nergens verklaart de behandelende psychologe evenwel dat verzoeksters mentale gezondheidstoestand haar zou hebben verhinderd om in het kader van haar asielprocedure eenduidige en volledige verklaringen af te leggen. Evenmin attesteert de psychologe dat verzoeksters mentale gezondheidstoestand een invloed zou hebben gehad op de behandeling van haar beschermingsverzoek en de bestreden beslissing of het normale verloop van de asielprocedure op enige wijze in het gedrang zou hebben gebracht. Er wordt niet *in concreto* aangetoond dat haar psychische problematiek haar verklaringen zou hebben beïnvloed, laat staan waar en op welke wijze. Verder wijst de Raad erop dat de psychologische problemen van een verzoeker op zich zijn vluchtrelaas niet aannemelijk maken. Een psychische problematiek kan immers een veelvoud aan oorzaken hebben, die niet noodzakelijk in verband staan met het door verzoeker in geroepen vluchtrelaas. Een psycholoog of een arts zal bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten dan ook afhankelijk zijn van wat hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt, zoals dit ook *in casu* blijkt. Een psycholoog of een arts kan bijgevolg geen mening geven over de waarheidsgetrouwheid en geloofwaardigheid van de verklaringen of over de oprechtheid van de patiënt/verzoeker. Een psycholoog of een arts kan enkel vaststellen in welke mate zijn of haar medische bevindingen verenigbaar zijn met de beweringen van mishandeling zoals verteld door de patiënt. Hierbij moet de Raad vaststellen dat huidig attest werd opgesteld na twee consultaties, waarbij de behandelende psychologe zelf ook aangeeft dat zij nog niet voldoende tijd heeft gehad om de gehele historiek van verzoekster te ontvouwen. De psychologe verschaft vervolgens slechts eerste observaties (*“premières observations”*) en baseert zich hiervoor ook volstrekt op verzoeksters eigen verklaringen.

Psychologische attestaten kunnen aldus niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet dus worden bepaald binnen dit geheel. Deze attesten moeten dus steeds beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen van een verzoeker. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medisch-psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt. Het weze benadrukt dat de Vreemdelingenwet de asielinstanties een eigen bevoegdheid verleent om de coherentie en aannemelijkheid te beoordelen van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming over de feitelijke omstandigheden waarin de beweerdte mishandeling is gepleegd en de redenen daarvoor. In dit geval moet worden vastgesteld dat de inhoud van het psychologisch attest duidelijk beperkt en vaag is. De psycholoog geeft de verklaringen van verzoekster weer, doch doet geen enkele uitspraak over enige graad van overeenstemming/verenigbaarheid tussen de psychische vaststellingen, enerzijds, en de omstandigheden en gebeurtenissen die eraan ten grondslag zouden liggen, anderzijds. Zoals hierboven reeds uiteengezet, geeft de psychologe ook zelf aan dat zij onvoldoende tijd had om de volledige historiek te ontvouwen. Gelet op deze bevindingen, maakt het loutere gegeven dat verzoekster psychische problemen kent, zoals in het attest geattesteerd, aldus nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn, kan dit de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit het evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor verzoeksters psychologische problemen. Bijgevolg meent de Raad dat aan dit psychologisch attest slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven. Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat het psychologisch attest geen sterk vermoeden of aanwijzing inhoudt dat verzoeksters psychologische problemen het gevolg zijn het door haar voorgehouden vluchtrelaas.

5.1.3. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij zijn beoordeling dat verzoekster geen eerlijk zicht biedt op haar persoonlijke omstandigheden en de omstandigheden van haar vertrek uit Angola. De commissaris-generaal stelde terecht: *“Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt aangaande uw reisweg vanuit Angola naar België. Zo beweerde u nooit over een eigen paspoort te hebben beschikt en vertelde dat de paspoorten die u en uw drie dochters gebruikten om naar België te komen door uw vriend M. waren geregeld. Hoeveel M. dan wel betaalde voor deze voor u geregelde reis kon u echter niet melden (notities CGVS, p.15,16,20). U stelde verder dat de paspoorten die u en uw dochters gebruikten een rode kleur hadden. Gevraagd van welk land deze paspoorten waren en onder welke nationaliteit jullie dan welke reisden, bleef u een antwoord schuldig. Gepolst welke namen er in jullie paspoorten dan wel stonden, verklaarde u dat niet te hebben geweten. Ook was uw uitleg wiens foto er dan wel in uw paspoort stond inconsistent. Waar u bij de DVZ nog vertelde dat het paspoort niet op uw naam was en er een foto van een andere persoon instond die op u leek (zie verklaringen DVZ d.d. 17/06/2025, vraag 25), verklaarde u op het CGVS dat u geen enkel idee had van de gebruikte naam en andere identiteitsgegevens in dat paspoort, noch of uw eigen foto erin stond of dat van een ander, daar u nooit de binnenkant van uw paspoort, noch die van de paspoorten van uw dochters had bekeken/ gezien (notitie CGVS, p.16,17). Daar uw hele reis en uw documenten werden geregeld door uw vriend M., die zijn kennis, J., aanstelde om u en uw dochters tot België te begeleiden, is het niet overtuigend dat ze u niet zouden hebben voorbereid op deze reis en u nooit enige informatie zouden hebben gegeven over de door u gebruikte reisdocumenten. Het is bovendien niet aannemelijk dat de persoon die u begeleidde, een man die u enkel als “J.” kent maar van wie u verder niets weet behalve dat hij een “witte man” was, u evenmin van dergelijke informatie voorhand zou hebben voorzien, evenals u te hebben ingelicht over zijn volledige officiële naam, daar hij u persoonlijk begeleidde op jullie reis terwijl hij jullie paspoorten bijhield en gelet het risico dat hij hierdoor liep om tegen de lamp te lopen en als mensensmokkelaar te worden opgepakt bij een eventuele ondervraging op de luchthaven naar jullie band en reisdoel (notities CGVS, p.18). Hierop gewezen en gevraagd om eerlijke antwoorden te geven over uw reisroute, bleef u beweren dat u de waarheid sprak (notities CGVS, p.18,19). Gelet bovenstaande vaststellingen laat u dan ook duidelijk na uw volledige medewerking te geven, wat nochtans kan worden verwacht van een verzoeker om internationale bescherming. Het doet dan ook vermoeden dat u uw paspoort als deze van uw kinderen achterhoudt omdat er mogelijks informatie voorhanden is -zoals in en uitreisstempels en mogelijke visa- die niet strookt met uw verklaringen en het beeld dat u van zichzelf ophangt. Uw algemene geloofwaardigheid komt hiermee op de helling te staan.*

Ten tweede bent u er ook niet in geslaagd om een eerlijk beeld te geven van uw persoonlijke levenssituatie in Angola. Waar u bij de DVZ vertelde dat u geen onderwijs had genoten in uw land van herkomst en u op het CGVS na een vraag naar uw opleidingsgraad aanvankelijk liet uitschijnen dat u zelfs geen lager onderwijs had gevolgd (zie verklaringen DVZ d.d. 17/06/2025, vraag 11 en notities CGVS, p.9), gaf u er vervolgens aan toch vijf jaar basisonderwijs te hebben gevolgd (notities CGVS, p.10). Deze door u opgegeven informatie strookt echter niet met gevonden informatie op uw publieke facebookaccount op naam van F.D.M. en die uw foto's bevat (notities CGVS, p.12). Daarop geeft u immers aan universitaire studies te hebben gevolgd, wat maakt dat u een hoogopgeleide vrouw blijkt te zijn die bovendien een zelfstandige carrière erop nahield (zie: ... en notities CGVS, p. 9). Het doet dan ook vermoeden dat u zich in het kader van uw asielprocedure bewust een bepaald profiel aanmeet waarmee u een bijkomend teneur geeft aan uw asielrelaas. Er werd u

nochtans duidelijk gemeld dat u een correct beeld diende te geven over uw leefsituatie voor uw komst naar Europa (notities CGVS, p.3)”.

Verzoekster kan niet worden gevolgd, waar zij stelt dat haar verklaringen automatisch ongeloofwaardig werden bevonden, omdat zij geen documenten voorlegt. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de beoordeling van de commissaris-generaal ruimer is gemotiveerd dan dat. Verder kan verzoekster niet overtuigen, waar zij stelt dat het ontbreken van kennis over reisdocumenten een typisch kenmerk is van georganiseerde uitreizen. De commissaris-generaal verwacht wel degelijk terecht dat verzoekster meer informatie kan verschaffen over de voorbereiding van de reis, haar reisgenoot en de door hen gebruikte reisdocumenten. De commissaris-generaal stelt hierbij terecht vast dat degelijke voorbereiding kan worden verwacht, zodat verzoekster zou weten wat zij zou moeten zeggen, ingeval zij op de luchthaven zou worden ondervraagd naar haar reisdoel en band met haar reisgenoot. Bovendien waren verzoeksters verklaringen omtrent haar reisomstandigheden niet enkel gebrekkig, doch bevatte deze tevens inconsistenties, met name omtrent de vraag wiens foto en identiteitsgegevens hierin prijkte. Dat verzoekster er niet in slaagt om hierover consistente verklaringen af te leggen doorheen de procedure om internationale bescherming, ondergraaft haar geloofwaardigheid. Dat verzoekster doorheen haar verklaringen telkens gewag maakte van de personen M. en J. en dat zij steeds verklaarde dat zij nooit inzage had in de paspoorten doet hieraan geen afbreuk. Bovendien moet de Raad vaststellen dat haar verklaringen dienaangaande evenmin consistent waren. Zo verklaarde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat haar paspoort vals was, met een andere naam en een foto van iemand op wie zij enigszins lijkt (zie AD, “vragenlijst cgvs”, vraag 25). Er kan niet worden ingezien hoe verzoekster dit kan weten, indien zij nooit in haar paspoort heeft gekeken. Verder verklaarde zij dat zij tijdens haar reis werd vergezeld door een smokkelaar, wiens naam zij niet kende en die van Angolese nationaliteit was (zie AD, “vragenlijst cgvs” vraag 32). Tijdens haar persoonlijk onderhoud stelde verzoekster dan weer dat zij wél zijn naam kende, met name J., maar dat zij diens nationaliteit niet kende (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 17). In navolging stelt de Raad vast dat verzoeksters verklaringen doen vermoeden dat zij geen eerlijk zicht wenst te bieden op haar reisomstandigheden en dat zij *“uw paspoort als deze van uw kinderen achterhoudt omdat er mogelijks informatie voorhanden is -zoals in en uitreisstempels en mogelijke visa- die niet strookt met uw verklaringen en het beeld dat u van zichzelf ophangt”*.

Verzoekster stelt verder dat voorzichtig dient te worden omgegaan met informatie van sociale media, doch blijft in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken waarom de commissaris-generaal zich niet kon beroepen op de informatie, zoals deze blijkt uit haar publieke facebookaccount. Verzoekster maakt gewag van mogelijke fouten of automatische vermeldingen op sociale media, doch dit kan niet overtuigen. Bovendien werd verzoekster ter terechtzitting geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, waarbij zij geenszins stelde dat dit is te wijten aan een fout of automatische vermelding, doch wel dat haar echtgenoot deze vermelding van universitaire studies en een zelfstandige activiteit op haar facebookprofiel heeft gemaakt. Er kan evenwel niet worden ingezien waarom haar echtgenoot foutieve informatie op verzoeksters facebookprofiel zou vermelden, noch waarom verzoekster dit niet zou rechtzetten. Dit kan dan ook niet overtuigen. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is een correct zicht op haar opleidingsniveau en werkprofiel wel degelijk relevant voor de beoordeling van haar geloofwaardigheid. Het is immers de reële identiteit en werkelijke achtergrond van een verzoeker in functie waarvan de vrees voor vervolging zal worden onderzocht.

5.1.4. De geloofwaardigheid van verzoekster vluchtrelaas wordt verder onderuit gehaald door de volgende pertinente overwegingen: *“Uit dezelfde informatie op uw publieke facebookaccount blijkt overigens dat P.G. nog steeds als uw vriend staat gekoppeld. Dat het zeker om uw schoonbroer P. gaat kan bijkomend worden afgeleid uit het facebookaccount van wijlen uw echtgenoot F., waar deze zelfde persoon ook als vriend staat gelinkt. Van iemand die beweert dat haar leven door haar schoonfamilie werd bedreigd en onder druk werd gezet om te huwen met P.G., een man die zich uw woonst had toegeëigend en u met uw kinderen op straat had gezet, is een dergelijke houding maar moeilijk te vatten. Men zou immers verwachten dat u zo snel mogelijk alle linken met uw schoonfamilie verbreekt ten einde u zelf veilig te stellen (zie ...). Hierbij dient overigens te worden bemerkt dat het uitermate merkwaardig is dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud twee fotoprints neerlegt (zie document 7 in de groene map) stellende dat de afgebeelde persoon uw schoonbroer P.G. zou zijn. Echter blijkt het uiterlijk van deze persoon eerder overeen te komen met een zekere M.M. VII. Deze man is op uw facebookaccount immers samen met u afgebeeld op een koer bij een woning die sprekend lijkt op de afbeelding die u neerlegde en aangaf dat het om uw woonst gaat (...). Uit informatie op het publieke facebookaccount van M.M. VII blijkt overigens dat hij enige tijd in de zaak van uw echtgenoot, F.G., te werk was gesteld (...). Waarom u een afbeelding van een voormalige medewerker in de winkel van wijlen uw echtgenoot voor uw schoonbroer wil laten doorgaan, is dan ook een raadsel”*.

Verzoekster verwijst opnieuw naar de noodzakelijke voorzichtigheid bij het gebruiken van sociale media, doch brengt opnieuw geen concrete elementen aan op grond waarvan kan worden aangenomen dat de commissaris-generaal in haar geval geen gebruik kon maken van de informatie zoals deze blijkt uit voormelde facebookprofielen.

5.1.5. Daargelaten de vraag of de voorgehouden problemen met haar schoonfamilie kunnen worden ondergebracht onder één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, wijst de Raad er alleszins op dat de commissaris-generaal tevens terecht oordeelde dat: *“U heeft vooreerst in dit verband helemaal niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onmogelijk zou zijn geweest om de acties van uw schoonfamilie tegen u bij de aanwezige autoriteiten, met name de politie, aan te kaarten. Gevraagd of u ooit aangifte deed tegen hun agressie –met name stelen van eigendomsaktes, ontvreemden van het testament van uw echtgenoot, u uit uw huis zetten omdat u weigert uw schoonbroer te huwen, u bedreigen en mensen betalen om u te doden, uw kennis mishandelen- stelde u dit niet te hebben gedaan (notities CGVS, p.26,27,28,31,35,38). Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat deze eerst alle bestaande middelen van bescherming in zijn/haar eigen land uitput alvorens het land te verlaten en elders om internationale bescherming te vragen. Uw uitleg, geen aangifte tegen de agressie van uw schoonfamilie te hebben gedaan omdat de politie corrupt is en u wist dat ze niets zouden doen (notities CGVS, p. 38) –u haalde als voorbeeld aan dat u na een overval bij u thuis in 2002 na een klacht de daders nooit werden gevonden en u daarom vond dat in uw land er geen justitie was (notities CGVS, p.39)-, is niet afdoende voor uw nalaten. Uit uw uitleg blijkt immers dat de daders die u in 2002 hadden overvallen gemaskerde onbekenden waren, terwijl uw voorgehouden actuele problemen met uw schoonfamilie wel over mensen gaat die u bij de autoriteiten met naam en adres zou kunnen opgeven (notities CGVS, p.39). Overigens stelde u zelf uitdrukkelijk dat u uw recht wel zou kunnen halen, maar dat dit een proces van lange duur zou worden (notities CGVS, p.35). Uit uw verklaringen blijkt verder ook dat u nooit problemen kende met uw autoriteiten (notities CGVS, p.23). Evenmin toont u aan dat het voor u onmogelijk zou zijn om u aan een gedwongen huwelijk met een jongere broer van uw echtgenoot te onttrekken. Hoewel u laat uitschijnen dat het huwen met een jongere schoonbroer na het overlijden van een echtgenoot tot een traditie van uw schoonfamilie lijkt te behoren, blijkt uit uw verdere uitleg dat deze theorie niet opgaat. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw schoonmoeder na het overlijden van de vader van wijlen uw echtgenoot wel is hertrouwd maar niet met haar schoonbroer (notities CGVS, p.24). Ook uw familie bleek niet opgezet met deze zagezegde traditie die ze zelf niet kenden. Bovendien vertelde u dat uw geloofsgemeenschap – waarvan de pastor zelf tot de familie van uw echtgenoot behoorde- tegen dergelijke verbintenissen was (notities CGVS, p.23,25,26,29,36). Waar u stelde dat u in de rouwperiode niet meer werkte en u door uw schoonfamilie liet onderhouden, kan verder niet worden ingezien, waarom het voor u niet mogelijk zou zijn om –eens u met uw schoonfamilie breekt- opnieuw uw zakelijk netwerk aan te spreken en uw werk verder te zetten (notities CGVS, p.21,22)”. Verzoekster herhaalt dat zij geen klacht indiende omdat de politie corrupt is en in het verleden reeds geen hulp bood, doch de commissaris-generaal heeft deze verklaringen mee in zijn beoordeling betrokken, zodat het louter herhalen hiervan de gedane beoordeling niet aan het wankelen kan brengen of hier een nieuw licht op kan werpen. Verzoekster brengt geen objectieve informatie aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat de door de Angolese geboden bescherming inefficiënt of ontoegankelijk zou zijn voor haar. In dit verband wijst de Raad erop dat verzoekster ook verklaarde dat zij met haar pastoor naar de rechtbank is gegaan om alles te recupereren van eigendommen van haar echtgenoot (zie NPO, p. 29). Verzoekster verklaarde dat de oorspronkelijke afspraak bij de rechtbank moest worden verzet, omdat haar kind ziek werd. Zij verklaarde dat zij dacht dat zij haar zaak nooit zou halen via de rechtbank, doch stelde vervolgens dat zij haar recht wel kan halen, maar “niet nu” omdat de zaak steeds wordt uitgesteld (zie NPO, p. 33 en 35). De Raad treedt de commissaris-generaal bovendien ook bij dat het opmerkelijk is dat verzoekster geen enkel bewijsstuk kan voorleggen omtrent deze rechtszaak. Ook bij huidig verzoekschrift wordt hiervan geen enkel stuk neergelegd.*

5.1.6. Wat betreft de gezondheidsproblemen van verzoeksters dochters, verwijst de Raad vooreerst naar het gestelde in de bestreden beslissing. Verder wijst de Raad erop dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de aangehaalde medische problemen in hoofdte van haar dochters vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zouden riskeren. Evenmin toont zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. De Raad merkt verder op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het feit dat de gezondheidszorg in Angola van mindere kwaliteit zou zijn dan die in België, is slechts een praktische vaststelling, die op zich vreemd is aan het Verdrag van Genève. In zoverre verzoekster zich beroept op de medische situatie van haar kinderen *an sich*, dient zij de hertoe geëigende procedure aan te wenden, namelijk een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Waar zij stelt dat de commissaris-generaal de individuele kwetsbaarheid van het gezin miskent, maakt zij – rekening houdend met het voorgaande – niet *in concreto* aannemelijk waarom de gezondheidstoestand van haar kinderen een internationale beschermingsstatuut verantwoordt.

5.1.7. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Wat betreft de door verzoekster overgemaakte documenten bij haar verzoek om internationale bescherming, verwijst de Raad naar de bespreking hiervan door de commissaris-generaal, die door verzoekster onbesproken wordt gelaten. De loutere overtuiging van verzoekster dat de commissaris-generaal telkens van de meest nadelige interpretatie uitgaat of aan “*cherry picking*” zou doen, maakt verder nog niet dat dit zo is. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing kan zo geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De Raad benadrukt dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Evenmin kan worden vastgesteld dat het persoonlijk onderhoud onvoldoende diepgaand zou zijn geweest.

5.1.8. Het geheel aan verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Angola kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat haar vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

5.2.2. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat deze bepaling slechts toepassing vindt wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, wat allerminst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

5.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoekende partij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Lingala/Frans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES